

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

свещ. Хр. Ив. Поповъ

ПЪТЪТЪ КЪМЪ ЕДИНСТВО.

Въ близкото минало нашите политически водачи опитваха съ войни да постигнатъ националните копнежи на българския народъ, но не успѣха. Къде сж причините на тоя неуспѣхъ? Въ българския войникъ ли? Не. Българинътъ не е малодушенъ, не е страхливъ въ война, неговата душа не е толкова егоистична, че да не иска докрай да се жертва за поробенитъ си братя. Българинътъ печелѣше побѣдата на бойното поле. Той даде всичко, което се искаше отъ него, при все че се биеше при най-лоши условия. Неуспѣхътъ, да се постигнатъ националните копнежи на България, днесъ мнозина намиратъ, че се дължи на липсата на дипломатически похватъ въ тогавашните ни политически водачи. Не е наша компетентностъ да преценяваме дали това е така, или не, но важенъ е фактътъ, че тоя политически неуспѣхъ смути, разколеба, поквари и отрови душата на българския народъ, последниятъ се разкъса на много партии, които завраждаха помежду си. Националните ни идеали бѣха заглушени, дори отъ нѣкои партии захвърлени като отживѣлица.

Съзнавайки всичко това, днешните ни политически водачи си поставиха за целъ да се борятъ за постигането на националните ни идеали не съ война, а по пътя на мира, съ дипломатия. Така преди нѣколко време по радиото се съобщи, какъ бившиятъ министъръ председателъ г. Кюсеиановъ, сбогувайки се въ министерството съ чиновници и сегашните си приемници министри, между другото казалъ: „Нека по пътя на мира и неутралитета България да върви къмъ осъществяване на своя исторически идеалъ и да изчезне вѣлпено то убеждение, че това, което българската войска печели на фронта, управниците го изгубватъ на зелената маса“. (Предavamъ го по память, не дословно).

И все пакъ, макаръ и по пътя на мира, за успѣха на националните ни стремежи е необходимо единство между политическите ни водачи и народа, а това единство се изразява въ довѣрието на народа въ политическите ни водачи. Безъ народното довѣрие водачите ни ще бждатъ безъ авторитетъ предъ външния свѣтъ, като дърво безъ корени.

Затова именно всѣки българинъ трѣбва да се довѣри въ управниците, цѣлиятъ български народъ да се обедини въ едно, та съ общи усилия да се работи за постигането на идеалните ни мечти.

Въпросътъ е: какъ да се постигне това единство? Т. е. какъ да се всажда въ народната душа довѣрие въ управниците? Практически не е възможно българскиятъ народъ да знае всичко, което за негово благо вършатъ висшите ни управници, та отъ това да преценяватъ тѣхните добри намѣрения спрямо България. Нито пъкъ е възможно висшите управници да бждатъ въ постояненъ контактъ съ народа и то съ всѣки индивидъ, та лично да спечелятъ довѣрието му.

Тая мисия (предварително ще кажа, че не е толкова лека) остава върху плещите на всички общественици, които самата имъ служба свързва въ постояненъ, или времененъ контактъ съ народа: свещеници, учители, кметове, бирници, полицаи и др. чиновници. Ако народътъ схваща или направо вижда, че тия общественици сж отишли всрѣдъ него не да изпълняватъ дълга си, а едничката имъ съкровенна целъ е да получаватъ заплати и безотчетни; и че гледатъ индиферентно и небрежно своята работа; и че дори злоупотребяватъ съ своята служба; и че, чувствувайки се силни на деня, отказватъ услугите на клиентите си дори и тогава, когато законътъ това имъ повелява; и че по изкуственъ начинъ създаватъ спънки въ живота; и че често за да не обслужатъ, залавятъ се за излишенъ, убийственъ бюрократизъмъ; и че често между самите тия общественици се явява съ нищо неоправданъ и никому ненуженъ антагонизъмъ, който само убива обществената работа; ако народътъ схваща, или направо вижда всичко това, той намразва своите общественици, а като намрази тѣхъ, той не може да има довѣрие въ управниците, които му пращатъ такива общественици.

Не е въпросътъ да се изпълняватъ парадоксални прищѣвки и незаконни искания на отдѣлни личности, та съ това да се крепи довѣрието на народа въ управниците. Напротивъ, ако така се постъпва — ще се дойде до

Протоиерей П. Икономовъ.

Постъ и диета.

Чревоугодниците и поклонниците на слободията отъ ХХ вѣкъ не могатъ да се помирятъ съ идеята, че известни дни отъ годината ще трѣбва да постятъ т. е. да промѣнятъ естеството на храната си. Въ църковния постъ не виждатъ нищо друго, освенъ физически тормозъ, който не отговарялъ вече на напредналите идеи на времето. Много неприятности изпитватъ нѣкои домакини, добри християнки, когато макаръ и за 10—15 дни налагатъ на всички въ дома постъ. Има мжже, които презъ тия дни не се хранятъ въ дома си, а на ресторантъ. Защо? — Защото не имъ е ясенъ въпросътъ. За повечето отъ тия пионери на удоволствията постътъ е за простолодието, което не можело да се приспособи къмъ напредналите идеи на цивилизацията, на времето; съ това тия простаци доказватъ, че не знаятъ да живѣятъ! Така ли е въ сжщность? Не. Действителността свидетелствува, че постътъ вирѣе най-вече срѣдъ цивилизацията. Тя му е замѣнила само името: отъ постъ е станало диета. Постътъ е „простащина“, а диетата е нѣщо „благородно“, „модерно“.

Защо всичко това? — За да подчертаемъ, че не се подчиняваме, не спазваме наредбите на църквата, за да спазваме и се подчиняваме следъ това... на най-строгите наредби и предписания на лѣкарите.

Неспазването на християнския постъ не води ли неминуемо къмъ... диета? Ето смѣшното положение, до което иска да се „издигне“ по собствено желание и инициатива „цивилизованиятъ“ човѣкъ. Не желае да изпълни църковните заповѣди — известенъ брой дни отъ годината, а безропотно се подчинява на лѣкарските предписания — да не яде сжщата храна редъ години...

Църковниятъ постъ защита личната свобода и носи съ себе си нѣщо священо, духовно, а диетата? — Страхъ отъ смъртъ или тежки и неизлѣчими болести. Завладанъ отъ криво разбраната свобода и стражейки отъ духовни ценности, определя центъра на самоличността си въ стомаха си. Явление твърде знаменателно за времето ни!

Ето защо дългътъ на честь на

обратни резултати. Пъкъ и изобщо взето, въ народа има достатъчно чувство на справедливостъ, та той самъ може да прецени възможностъ и невъзможностъ.

Прочее, нека тия общественици, които сж въ постояненъ контактъ съ народа, се проникнатъ отъ повече съзнание, тактъ, да задушатъ своя егоизъмъ, въ интереса на обществото да се откажатъ отъ антагонизма помежду си, и по пътя на правдата и любовта къмъ служебните си обязанности да работятъ за единство между народъ и управници.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
свещеникъ Стефанъ п. Юрдановъ.

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редакцията на в. „Хр Защита“ ул. „Съборна“ № 31 — Варна.

Всички суми за вестника да се изпращатъ до свещ. Илия Георгиевъ — сжщия адресъ.

съзнателния човѣкъ му налага да се спре и по-сериозно да разгледа рецептата, що християнството му предлага.

Преди всичко, една питанка: църковна заповѣдъ ли е да се пости? Нѣкои казватъ, че това било измислица на християнството. Вѣрно ли е това? Ето отговорътъ ни. Самата природа ни заповѣда да постимъ. Езичниците, които нѣматъ законъ, но по природа изпълняватъ закона, — казва св. ап. Павелъ. Постътъ е толкова старъ, колкото е старо и човѣчеството.

Древното човѣчество, особено тия изъ топлиите мѣста, сж регламентирали поста като средство за физическо запазване. Едва късно и то не на всѣкъде нѣкои ястия сж минали въ каталога на религиозните задължения. Съ време и езичниците стигнали до положението да одухотворятъ поститъ въ смисълъ, че въпреки несъществуването на свещени закони, които да налагатъ задължение по отношение на храната, все пакъ виждайки неограничената полза отъ поста, препоръчвали го като обща предпазителна мѣрка за индивида. Философътъ Платонъ, например, е смѣталъ, че е обидно за човѣшкото достоинство да се яде два пжти на день. А философътъ Порфирий казва: „За постигане на смисленъ духовенъ животъ и приближаване до Бога, трѣбва да обуздаемъ тѣлото, отказвайки му много прищѣвки и удовольствия. Ако хората биха били по-умѣрени и въздържани, биха били по-справедливи, по-благородни и по-доволни отъ положението си и по-малко изложени на болести“. Платонъ, Сенека па и Епикуръ сж си налагали строгъ постъ. Римляните сж пазили много строго опредѣлените пости отъ Нума Помпилий. А споредъ свидетелството на Титъ Ливий, тѣ сж си налагали доброволно още и допълнителни пости, особено презъ време на обществени бедствия. Индийците сж известни съ своите ексцентричности по отношение на тѣлата си.

Поститъ, налагани поради климатическите условия, съ време сж се регламентирали подъ форма на религиозни предписания, целящи между другото и духовното издигане на индивида.

Нѣма народъ, каквото и въроизповѣдание да има той, — казва проф. Ламе, — който подъ една или друга форма да не спазва поста.

Следователно, постътъ, като средство на физическо запазване, не е „измислица“ на християнството. Християнскиятъ постъ си води началото отъ поста, наложенъ отъ Бога на еврейския народъ съ двояка целъ: 1) да запази богоизбрания народъ отъ болести и 2) да го направи годенъ да приеме и разбере божийте заповѣди.

Какъ сж постили еврейте презъ времето, когато Господъ Исусъ Христосъ е проповѣдвалъ, се вижда отъ описанието на св. апостолъ евангелистъ Матей (Гл. 6, 16.) Отвори и прочети.

Какъ гледа църквата на този въ-

Изъ творенията на св. отци.

Нашитъ покойници и ние.

Въ своята 41-а беседа — тълкувание на първото послание на св. Апостолъ Павла до коринтянитъ — Св. Иоанъ Златоустъ доказва, че не трѣбва да се предаваме на неумѣренa скръбъ за умрѣлитъ, но трѣбва да имъ помагаме съ молитви и добротворство. Той казва: „Мжка ми е, казвашъ, за покойния, защото той умрѣ грѣшенъ. Това е оправдание и предлогъ. Ако поради това плачешъ за покойния, то трѣбваше приживе да го поправяшъ и привеждашъ къмъ благонравие. А ако той е умрѣлъ и грѣшникъ, то трѣбва да се радвашъ затова, че е престаналъ да грѣши и не увеличава злото, и трѣбва, колкото можешъ да му помагашъ не съ сълзи, но съ молитви, моления, милостиня и прошения. Защото това не току тѣй е наредено, и ние не напразно споменуваме покойниците предъ Божественитъ Тайни и молимъ за тѣхъ подлежащия Агнецъ, който взелъ грѣховетъ на свѣта, но — за да получатъ нѣкое утешение. И не напразно свещеникътъ предъ жертвеника, на който се извършватъ страшнитъ Таинства, се моли за всички починали въ Христа и за правящитъ поменъ за тѣхъ. Ако тия споменувания не бѣха установени отъ древностъ, отъ апостолскитъ времена, не бихме говорили за това. Защото нашето служение не е забава, но се извършва по нареждане на Духа. И така, нека имъ помагаме и нека правимъ помени за тѣхъ. Ако децата на Иова сж били очиствани отъ жертвитъ на баща имъ, то защо се съмнявашъ да ли не ще има нѣкаква утѣха за покойникъ, когато ние принасяме за тѣхъ жертва? Богъ, обикновено, проявява милостъ къмъ едни заради други. Това ни казва ап. Павелъ съ думитъ: та за подареното намъ, по ходатайството на много лица, мнозина да възблагодарятъ за насъ. (2 Кор. 1, 11). Нека да не се ленимъ да помагаме на починалитъ и да принасяме за тѣхъ молитви. Защото имаме обща за цѣлия свѣтъ очистителна жертва. Затова ние въ свѣтата литургия съ дързновение молимъ за вселената и произнасяме имената на починалитъ наредъ съ мжченицитъ, изповѣдницитъ и свещеницитъ. Всички ние сме едно тѣло, макаръ че едни отъ членоветъ сж посвѣтли отъ другитъ. И безъ съмнение тѣ могатъ да придобиятъ прошка чрезъ молитвитъ, чрезъ дароветъ принасяни за тѣхъ, и чрезъ споменуванитъ заедно съ тѣхъ. И така, защо скръбишъ, защо плачешъ, ко-

гато можешъ да придобиешъ такова прощение за починалия?

Благодатното действие на тайнството покаяние.

Св. Иоанъ Златоустъ говори за благодатната сила на тайнството покаяние: „Съгрѣшилъ ли си? Влезъ въ църквата и заглади своя грѣхъ. Колкото пжти падашъ на площада, — всѣкой пжтъ ти ставашъ: така колкото пжти и да съгрѣшишъ, — покаяй се за грѣха си, не се отчайвай. Съгрѣшишъ ли втори пжтъ покаяй се, за да не изгубишъ, поради нехайство, съвсемъ надеждата за обещанитъ блага. Ти си въ дълбока старостъ и си съгрѣшилъ? Влезъ въ църквата и се покаяй. Тукъ е лѣчебница, а не сждилище; тукъ не изтезаватъ, а даватъ прощение на грѣховетъ“.

Изъ нашия печатъ

Творчеството на българския народъ въ църковната история.

(Изъ речта на Министъръ-Председателя г. проф. Б. Филовъ по отговора на Тронното слово).

„На тѣзи, които говорятъ така, азъ бихъ възразилъ, че тѣ много малко, изглежда, познаватъ творческитъ възможности на българския народъ; това, което той е направилъ до сега и което той е въ състояние да направи. Азъ бихъ посочилъ преди всичко на факта, че ние имаме въ нашата история и други примѣри, когато българскиятъ народъ е създавалъ нѣщо, което действително е било ново. Но тѣзи нови работи, създадени отъ него, сж се оказвали трайно ценни и сж запазили значението си и до днесъ. Че действително българскиятъ народъ е въ състояние да даде нѣщо ново на свѣта, това се вижда отъ единъ фактъ, отъ нашата по-далечна история именно отъ появяването на идеята за една национална църква и осъществяването на тази идея. Това стана въ България, както знаете, още въ срѣдата на IX вѣкъ, въ времето на царъ Борисъ, въ една епоха, когато се говорѣше, когато се проповѣдваше, че Богъ не разбира другъ езикъ, освенъ латински, гръцки и еврейски. Намѣриха се обаче, българи, които доказаха, че Богъ разбира и български езикъ“.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ ни Архиепѣй г. г. Иосифъ на 12 мартъ т. г. посети редакциитъ на епархийскитъ вестници „Християнска защита“, „Нова младежъ“ и „Божия гласъ“. На 14 с.м. Кириархътъ замина за София, за да посети г. г. министритъ въ връзка съ исканията на гр. Варна. Тамъ се е срещналъ съ г. Министра Председателя, предъ когото е изложилъ и обосновалъ исканията на гр. Варна и е разговарялъ и по въпроса за възстановяването на Патлейна. Сжщия денъ се е срещналъ и съ другитъ г. г. министри. Въ сжбота, 16 мартъ, Негово Високопреосвещенство е посетилъ Народното събрание, кждето разговарялъ съ нѣкои отъ народнитъ представители отъ Шуменската областъ по сжщитъ въпроси. На 18 с.м. е посетилъ г. Министра на благоустройството, съ когото е водилъ разговоръ по въпроса за шосето Търговище—Преславъ и пжтъ отъ Омортаговия мостъ до Патлейна. А на 20 с. м. е посетилъ г. Директора на желѣзницитъ, съ когото е разговарялъ по въпроса за изравняване навлата по ж. п. линии Варна—София—Драгоманъ и Бургазъ—София—Драгоманъ, а сжщо и по започване постройката на ж.п. линия Аспарухово—Синдѣлъ.

Негово Високопреосвещенство се завърна въ Варна въ четвъртъкъ на 21 мартъ и сжщия денъ председателствува събранието на свещеницитъ отъ Варненската духовна околия. Следъ обѣдъ той има конференция съ ръководителитъ и председателитъ на ученическитъ християнски дружества въ гр. Варна, на която се избра ръководство за събора на дружествата, който ще стане презъ май въ Варна, и се изработи програмата на събора. — Въ петъкъ, 22 с. м. се черкува въ катедралата и отслужи акатиста на св. Богородица. На другия денъ, придруженъ отъ свещ. Христо Микаиловъ, направи огледъ на помѣщението за дома на православната християнска младежъ въ Варна. Въ недѣля, 24 с.м., Негово Високопреосвещенство отслужи въ катедралата панихида за падналитъ одринци. Сжщия денъ отслужи молебень въ салона на дружеството „Любовъ къмъ родината“, а следъ обѣдъ отпжтува за гр. Шуменъ. Тамъ на другия денъ е ималъ разговоръ съ архиерейския намѣстникъ по социалната дейностъ въ околията. На 26 мартъ Кириархътъ е посетилъ селото Черни-връхъ, за да прегледа посоченото отъ селото мѣсто за църковна болница. На другия денъ е посетилъ гр. Преславъ, за да се осведоми какъ се извършватъ

подготвителнитъ работи по възстановяването на Патлейна. Въ четвъртъкъ Негово Високопреосвещенство се завърна въ Варна. Въ петъкъ, 29 мартъ, той се черкува въ катедралата и отслужи акатиста на св. Богородица.

На 1 февруарий т. г. Варненското околийско свещеническо братство, по покана на Епархийския Архиепѣй, се свика на редовно събрание.

Следъ молитва къмъ Бога, събранието се откри отъ председателя на братството Протоиерей Петъръ Икономовъ съ нѣколко напжтствени и назидателни думи за общественото служение и предназначението на енорийския свещеникъ и важната му роля въ днешнитъ бурни времена, съ пожелание на една сплотеност около Църква и Държава за доброто и величието на Родината. Следъ изпѣването на многолѣтствие за здравето на Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиепѣй, пристжпи се къмъ разглеждане въпроситъ отъ дневния редъ на събранието, които се приключиха въ духа на едно братско разбирателство. Стана изборъ и за делегати на годишното епархийско събрание. За закива бѣха избрани свещеницитъ: протоиерей Димитъръ п. Савовъ, свещ. Димитъръ Тодоровъ, свещ. Георги Недѣлчевъ и свещ. Теодосий Саржбеевъ.

На 15 февруарий т. год. Православното християнско братство „Св. Климентъ Охридски“ въ с. Дългополъ, Провадийско има своето общо годишно събрание. Отъ отчетъ за дейността на това братство презъ 1939 година се вижда, че то е развило една похвална дейностъ, както въ полето на благотворителността, така и въ просвѣтно отношение. Братството се ръководи отъ свещеникъ Владимиръ п. Емануиловъ и брои надъ 100 редовни члена. Презъ годината то е реализирало бюджетъ съ приходъ: 4,163 лева и разходъ—1859 лева. Презъ сжщото време по инициативата на братството сж изнесени следнитъ сказки и реферати: 1) „Семейството като пръвъ религиозно-нравственъ възпитателенъ факторъ“ отъ г-ца Лефта Димитрова, 2) „Основния законъ на живота, споредъ Христовото учение“ отъ г-ца Мария Бъчварова, 3) „Семейството и детето“ отъ г-нъ Тотю Костовъ (учителъ), 4) „Отношенията на човѣка къмъ ближния си“ отъ свещеникъ Влад. п. Емануиловъ, 5) „Значението на библията като учебенъ предметъ“ отъ свещ. Влад. п. Емануиловъ, 6) „Християнска благотворителностъ“ отъ свещ. Влад. п. Емануиловъ.

да се пече, и, разбирате ли, съска, ши-и-ипи подлецътъ, тѣй по цѣлата кжца се разнася приятенъ дѣхъ. А когато влизате въ кжщи, то масата трѣбва да е вече готова, всичко да е наредено. И когато седнете, веднага салфетката . . . и безъ да бързате, тѣй едвамъ пресѣгате за графичката съ ракийката. И нея, миличката майчица, не наливате въ чашка, а въ нѣкоя допотопна праѣдовска чаша, или въ нѣкоя такава тумбеста съ надписъ „отъ нея и монаситъ пиятъ“, и пиете не отъ единъ пжтъ, но отначало си въздъхнете, потривате ржце, поглеждате равнодушно къмъ тавана, безъ да бързате, полееека я поднасяте, ракийката де, къмъ устата си, и веднага въ васъ отъ стомаха ви по цѣлото тѣло искри . . .

А пжкъ и да закусишъ, душо моя, Григорий Савичъ, сжщо е нужно да умѣешъ. Нужно е да знаешъ съ що да закушвашъ. Самата, най-хубата закуска, ако искашъ да знаешъ, е салодката. Хапнете вие отъ нея едно малко кжсче съ лучецъ и сосъ отъ горчица, и веднага, благодетелю мой, до като чувствувате

искри въ стомаха си, яхте хайверъ, но само чистъ хайверъ, или, ако желаете, съ лимончеъ или просто съ рѣпичка съ солъ, после пакъ салодка. Но отъ всичко най-хубаво е, благодетелю мой, гжби червенки посолени, нарѣзани на дребно, като хайверъ, и, разбирате ли, съ лучецъ, съ прованско масло . . . Но дробъ отъ змиорка — това е трагедия.

М . . . да . . . се съгласи почтениятъ мирови сждия, — да, хубави закуски сж това . . . задушени бѣли гжби . . .

— Да, да, да, съ лукъ, знаете ли, съ дафиновъ листъ и всѣкакви специи. Отхлупишъ кастрона, а отъ него пара . . . дѣхъ отъ гжби, дори по нѣкоя сълза избива и по капва. Да! И като донесатъ изъ кухнята точената пита, веднага, безъ да се бавишъ, втората чаша изпивай.

Точената пита трѣбва да бжде апетитна, безсрамница такава въ всичката своя голота, така че да има съблазнь, да съблазнява. Намигнешъ съ око, отрѣжешъ ей такъвъ кжсъ и прѣститъ си ей така нѣкакъ поразмърдашъ надъ нея отъ избликъ на чувства. Започвашъ да ядешъ, а

отъ нея като сълзи, капе маслото. А отвжтре изпълнена съ дребулии, скѣлцано месце, дробченца . . .

Две парчета си изялъ, а третото оставяшъ за супата, продължаваше секретарьтъ въдъхновено. Току-що свършили съ баницата, за да не изгубите апетитъ, веднага искайте супата да поднасятъ. Супата трѣбва да е гореща. Но най-хубаво е, благодетелю мой, боршъ съ цвекло по хохлацки маниеръ съ шунка, кренвирши. Съ него се поднася сметана, магданозъ, копъръ. Великолепенъ е сжщо разсолъ отъ агнешки дробчета и дребулии. Ако обичате супа, то най-хубава е супата, която се вари отъ разни зеленчуци, моркови, цвѣтно зеле и разни тамъ подобни юриспруденции.

Току-що сте изяли борща или супата, веднага искайте да поднесатъ готвеното съ риба, благодетелю. Отъ рибитъ безгласни най-хубавата — това е печенъ карасъ въ сметана. Но само да не мирише на тиня и да има тѣнъкъ приятенъ вкусъ. Трѣбва цѣли 24 часа да го държите живъ въ млѣко. А печена пуйка . . . Бѣла,

сочна такава, знаете ли. като нимфа . . .

— Всичко това нагледъ е забавно и само толкова. Вгледайте се по-внимателно въ състава на обѣда: колко мисли, изтънчени съображения сж посветени на единъ обѣдъ. Колко остъръ цинизъмъ и сладострастие има тукъ! Тукъ дори самата терминология е безпжтна и блудна. Въ сжщностъ съ що е по-горе „великиятъ грѣхъ на плътъта“? Това е блудъ, разложение на духа въ името на плътъта.

Вителитъ вкарва прѣститъ си въ своята уста, за да предизвика повръщане и после пакъ да яде.

У Отона на обѣдъ поднасятъ гребени отъ фазани и славейски езици. Но ние не сме Вителиевци, не сме Отоновци.

(Следва).

Печатница „Просвѣщение“

Телефонъ 21-38.

Негово Благословенство свещеник Василь Димовъ, служащъ въ с. Аксаково, Варненско, отъ известно време проявява ревностна проповѣдническа пастирска дейност, като съ свой собственъ проекционенъ апаратъ обхожда въ студъ и дъждъ селата отъ околията и изнася предъ християнитѣ и учащата се младежъ сказки съ свѣтливи картини.

На 23 февруарий т. год., бѣше годишното събрание на Православното благотворително братство „Св. В. М. Мина“ при Съборната Църква „Усп. Пр. Богородици“ въ гр. Варна. На събраниято присѣствуваше и Негово Високопреосвещенство Св. Варненския и Преславския Митрополитъ г. г. Иосифъ. Следъ подобаваща къмъ Бога молитва, при препълненъ салонъ, събраниято се откри отъ Негово Високопреосвещенство съ хубави и напѣтствени думи за значението и голѣмата важна роля на добротворнитѣ православни християнски братства въ днешнитѣ трудни и тежки времена на безработица и голѣма мизерия, като особено подчерта голѣмата нужда отъ грижи за издръжката на открититѣ вече въ Епархията безплатни църковни трапезарии, кждето се хранятъ ежедневно бедни немошни старци и децата на безработни родители и майки-вдовици. Следъ това Негово Високопреосвещенство дѣдо Владика, като благодари и пожела добро здраве на всички труженици, които сж работили за живота и преуспѣването на братственото дѣло, напуста събраниято. Изпратенъ съ видимо задоволство и голѣма радост отъ Управителния съветъ и членове на братството. Православното благотворително братство „Св. В. М. Мина“ се ръководи отъ свещеникъ Лазаръ Георгиевъ, служащъ при Съборната Църква и брои надъ 300 редовни члена. Презъ изтеклата 1939 година, то е реализирало бюджетъ съ приходъ: 50,982 лева и разходъ — 34,976 лева. За сѣщото време е раздало на 245 крайно бедно-болни и безработни семейства и е изразходвало за издръжката на безплатната трапезария при Съборната църква за задени 2,891 ежедневни обѣда на около 100 бедни деца—сумата 35,000 лева. За тази година братството е гласувало въ бюджета си 45,000 лева за издръжка на безплатната църковна трапезария и 20,000 лева за индивидуално подпомагане на бедни и безработни семейства.

На 18 февруарий т. год., следъ Св. Божествена Литургия отслужена отъ Кириарха на Епархията въ Катедралната Църква въ гр. Варна, се произведе изборъ за двама члена на Варненския и Преславския Епарх. Духовенъ Съветъ. За такива се преизбра Тѣхни Всеблагословѣния Свещеноикономъ Иосифъ Камбуровъ и Протоиерей Петъръ Икономовъ.

На 21 мартъ т. год., въ канцеларията на Св. Митрополия бѣха свикани на заседание всички духовни ръководители, ръководителитѣ учители и председателитѣ на Православнитѣ християнски ученически дружества въ гр. Варна. Събраниято се председателствуваше отъ Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиерей. Стана размѣна на мисли по организирането събора на православнитѣ християнски ученически дружества въ Епархията и се изработи и програмата на събора, който ще се състои на 15.V. т. год. въ гр. Варна.

На 22 мартъ т. г. Негово Високопреосвещенство, при препълненъ отъ богомолци храмъ отслужи въ Катедралната църква малкото по-вечерие съ акадиста на Св. Богородица и произнесе вдъхновено слово.

На 24 мартъ т. г. Негово Високопреосвещенство се черкува съ мантия въ Катедралния храмъ въ гр. Варна. Следъ отпустъ на служба, Кириархътъ отслужи панихида за падналитѣ при Одринъ тракийци и произнесе дълбоко патриотично слово.

Скици изъ българската църковна история.

Св. Климентъ Охридски.

Една отъ най-свѣтлигѣ исторически личности отъ епохата на първото българско царство, която пленява съ своя образъ, е националниятъ ни светецъ-герой св. Климентъ Охридски. Неговото дѣло по устройството на младата българска църква и нейното национализиране и по разпространяване на българо-славянската просвѣта срѣдъ българитѣ е отъ такова историческо значение, че справедливо днесъ съ неговото име се кичи най-голѣмиятъ български просвѣтенъ институтъ — Държавниятъ университетъ, а българската православна църква го почита като светецъ-апостолъ отъ Величината на св. ап. Павла.

Годината 885 била най-щастлива отъ царуването на св. Царъ Борисъ I. Тогава самъ Богъ му изпратилъ „сжпоцененъ даръ“, като отправилъ пѣтя на изгоненитѣ отъ Моравия Кирило-методиеви ученици къмъ България. Голѣма трудностъ представлявало на Царя-покрѣстителъ разпространяването на новата вѣра и запазването на нейната чистота съ църковенъ клиръ, чуждъ на българския народъ и при неразбираемъ за него богослужебенъ езикъ, още повече, че християнската религия била насаждана при твърде голѣма опозиция и то отъ страна на най-влиятелнитѣ кржгове въ държавата. Известенъ е случаятъ съ князь Владимиръ—синъ на св. Царъ Борисъ I. Само голѣмиятъ авторитетъ на царя и неговия тактъ сж крепѣли и бавно сж насаждали новата вѣра. За съзнателно вѣрване срѣдъ народа и дума не е могло да става.

Въ такъвъ тревоженъ моментъ идватъ въ България тримата Кирилометодиеви ученици: Климентъ, Наумъ и Ангеларий. Копнежътъ на царя Борисъ I, да види българската църква съ български клиръ и да даде на народа си славянска просвѣта се сбдналъ. Въ лицето на тримата сжпипи гости той видѣлъ бждащитѣ просвѣтителни на България. И не се излъгалъ. Тѣ оправдали напълно възложената имъ задача. Облѣчени въ довършено на царя и изпратени изъ разнитѣ краища на държавата, тѣ развили такава духовно-просвѣтна дейност, отъ плодоветѣ на която се ползуваме днесъ и ние.

Св. Климентъ билъ изпратенъ въ Кутмичевца—Македония. Тукъ той въ продължение на 30 години—отъ 886 до 916,—8 год, като свещеникъ и 22 години като Девошки епископъ,—извършилъ такава духовно-просвѣтна работа и си създалъ такива заслуги и обаяние срѣдъ българитѣ, щото знаменателни ще останатъ думитѣ на царъ Симеонъ Велики, който го нарича **баща на българския народъ**. Превеждане на църковно-богослужебнитѣ книги, отъ гръцки на славянски, и вѣвеждането имъ при богослужението въ българскитѣ църкви, разпространяване на славянска просвѣта и подготвяне свещенически и учителски кадъръ била първата и най-важна грижа на св. Климента. И денемъ и нощемъ споредъ житиеписецътъ му, той работилъ: превеждалъ книги и пишелъ нови, училъ и млади и възрастни на славянско четмо и писмо, като дори самъ е държалъ рѣцетѣ на своитѣ ученици като пишатъ. Така той въ едно кратко време събралъ повече отъ 3500 ученици, които подготвя за бждащи носители и разпространители на славянска култура. Тѣхното просвѣщаване и облагородяване на сърдцата имъ били целъ на неговата работа. Доколко той съ своитѣ поучения, а особено съ примѣра си е успѣлъ да влезе въ сърдцата на ученицитѣ си, а негови ученици на първо време сж били българитѣ отъ Македония, а по-сетне и отъ цѣла България, се вижда отъ следната творба на охридския пѣснопѣвецъ Теофилактъ, който става изразителъ на тжгата на охридчани по случай смъртта на

светителя—Архипастиръ въ 916 год.: „О, Всеблажене Клименте, татко нашъ, животътъ ти бѣ боговдѣхновенъ и краятъ ти всесвященъ. Цѣлото охридско население, което бѣ се събрало поради това виждайки те бездиханенъ на одѣра, викаше съ безжалостни думи: кажи, о светецо, и свѣтило на България, на твоитѣ слуги последната си дума, за сетенъ пѣтъ поучи (ни)! Где оставашъ, татко, чедата си, които обсипваше съ щедрости като сжщински милостивъ и чадолубивъ баща? Макаръ че тукъ въ гроба черенъ камъкъ те покрива, всички, които сърдечно те почитаме, имаме те за застъпникъ горе и молитвеникъ предъ Бога.“ (Г. Баласчевъ).

Така благодарниятъ български на-

родъ, преди още църквата да била канонизирала св. Климентъ, нарече своя любимъ учителъ и Архипастиръ светецъ и Свѣтило на България.

На положенитѣ отъ св. Климента основи се създаде и най-силната българска духовна крепостъ—Охридската Архиепископия, която въ дни на тежки изпитания за българския народъ е пазила неговата националност, като е отбивала отровнитѣ стрели насочени къмъ чедата ѝ. Цѣли вѣкове тя води неравна борба съ Цариградската патриаршия за запазването на българщината.

Споменътъ на св. Климентъ и днесъ е още много ясенъ въ съзнанието на всѣки истински българинъ, а у охридчани, кждето и до днесъ почиватъ мощитѣ му, този споменъ е свързанъ и съ надежда, която тѣ изразяватъ така: „Златниотъ св. Климентъ ке ни помогитъ“.

Свещ. Ил. Георгиевъ

Отзиви и беленки.

Г-нъ Ст. Бочевъ разказва въ „Миръ“ (бр. 11,816) впечатленията си отъ Финландия.

— „Религията е изиграла първостепенна роля за повдигането на народа... Училища и църкви, образование и възпитание сж вървѣли, вървятъ и сега заедно... Пасторътъ на църквата сполучилъ... да заеме ръководно мѣсто и да добие непоклитимъ авторитетъ. Но тоя авторитетъ не е авторитетътъ на католическия свещеникъ, авторитетъ, който иска слѣпо послушание и **който довежда паството до стадо** (к. н.). Пасторътъ добива авторитетъ чрезъ своя трудъ и става водителъ на едно просвѣтено и мисляще общество“.

Знаемъ симпатии на г-на Бочева къмъ „пасторството“ къмъ протестантскитѣ „църкви“. Но не сме допуснали, че той трѣбваше да отиде чакъ въ Финландия, за да почерпи отъ тамъ тия срѣдневековни „истини“. Католическитѣ свещеници водили паството си до стадо! Ще излезе, че „мислящи и просвѣтени“ люде се появяватъ по лицето на земята само подъ влияние на религията и то специално на протестантизма. Мислящи и просвѣтени хора нѣма ни въ Италия, ни въ Франция, ни въ Великобритания (като не споменава православнитѣ страни, които г-нъ Бочевъ не благоволява и да сравнява съ протестантитѣ). Тамъ **хората били доведени до стадо!** Прекалилъ го е уважаемиятъ г-нъ Бочевъ.

Мисли за работата на учителя.

Г-нъ А. Орловъ, инспекторъ на народното образование въ Москва, пише статия подъ такъвъ надсловъ въ в. „Известия“ (бр. 7056), въ която се възмущава отъ порядкитѣ въ Московскитѣ училища. Ето нѣколко

пасажа отъ тая забележителна статия, взети напосоки.

— „Ученицитѣ отъ горнитѣ класове—снабдени вече съ паспортъ—(съветски граждани) си позволяватъ да закъсняватъ въ класъ, и дори съвсемъ да не идватъ. Не бива тѣ! Ние сме длъжни да възпитаваме у ученика чувство на отговорност... И до сега въ нашето училище липсва изискване (требователност) основано на законъ, на нѣщо като училищна конституция“...

— „Длъженъ ли е учителятъ да провѣрва тетрадитѣ на ученицитѣ? Длъженъ е. А мнозина не го вършатъ“.

— „Длъженъ ли е учителятъ системно да провѣрва знанията на ученицитѣ. Длъженъ е. На практика мнозина учители за четвърта година ни веднажъ не изпитватъ отдѣлния ученикъ“.

— Длъженъ ли е учителятъ да дава домашни упражнения? Разбира се. При това у мнозина учители—особено у по-младитѣ—за това не достига време“.

— Мнозина директори не ценятъ времето на учителя. Учителитѣ трѣбватъ по-малко да се занимаватъ съ разни съвещания и повече да имъ се изисква работа съ ученицитѣ“.

Тоя инспекторъ трѣбва да е нѣкоя „стара кримка“, та изисква да се наложи въ „трудовото“ училище такива допотопни мѣрки и „конституции“, каквито, закъснѣлитѣ въ своето развитие буржуазни страни още подържатъ. Ние сме за свободата! Като четемъ порядкитѣ въ Московскитѣ училища, спомняме си описанието на нашитѣ килийни училища, дето се учеше, и занаятъ се придобиваше, и на учителя се слугуваше... Широка свобода!

Църковно настоятелство въ с. Люб. Каравелово, Варненско.

Обявление № 42.

На 16-я день отъ публикуването на настоящето въ Епархийския вестникъ „Християнска защита“ въ канцеларията на общинското управление въ с. Любенъ Каравелово, Варненско, ще се произведе тѣргъ за отдаване подъ наемъ църковнитѣ ниви отъ 32 декара, раздѣлени на 4 парцели, находящи се въ мѣстността „Каракушъ“ Л. Каравеловско землище, за срокъ отъ две години. Първоначална цена 50 лева годишно на декаръ.

Законътъ за Б. О. П. е задължителенъ.

с. Л. Каравелово, 1.IV. 1940 г.

ОТЪ НАСТОЯТЕЛСТВОТО.

Църковно настоятелство въ с. Върбица, Преславска околия.

Обявление № 71.

Църковното настоятелство при храма „Св. Вм. Димитрий“ въ с. Върбица, Преславско, обявява на интересующитѣ се, че длъжността пѣвецъ при сжщия храмъ е вакантна.

Желающитѣ да я заематъ, да се явятъ на пѣние въ сжщия храмъ.

с. Върбица, 15 мартъ 1940 година.

1—2

Отъ Църковното настоятелство.